

วารสารอิเล็กทรอนิกส์
ทางการศึกษา

OJED, Vol.9, No.2, 2014, pp. 674-685

O J E D

An On-line Journal from the
Faculty of Education,
Chulalongkorn University
www.edu.chula.ac.th

การเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาระหว่างการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยครู กับการใช้สื่อวีดิทัศน์ที่มีต่อทักษะกีฬารักบี้ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

A COMPARISON OF PHYSICAL EDUCATION LEARNING MANAGEMENT USING TEACHER FEEDBACK OR VISUAL MEDIA FEEDBACK ON RUGBY SKILLS OF LOWER SECONDARY SCHOOL STUDENTS

ปิยณัฐ ศรีชะตา *

Piyanat Srichata

รศ.ดร.รัชณี ขวัญบุญจัน **

Assos.Prof. Ratchanee Khaunboonchan, Ph.D

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาพัฒนาการด้านทักษะปฏิบัติก่อนและหลังการทดลองการจัดการเรียนรู้ ด้วยวิธีการสอนแบบปกติ วิธีการสอนแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ และวิธีการสอนแบบการใช้สื่อวีดิทัศน์ 2. เปรียบเทียบผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษา ที่มีต่อทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล ระหว่างกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 60 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 3 กลุ่มๆ ละ 20 คน เป็นเวลา 8 สัปดาห์ โดยกำหนดวิธีการสอนแต่ละกลุ่ม ดังนี้คือ กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มควบคุม จัดการเรียนรู้โดยการสอนแบบปกติ กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 จัดการเรียนรู้แบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มทดลองที่ 2 จัดการเรียนรู้แบบการใช้สื่อวีดิทัศน์ โดยการสุ่มอย่างแบบง่าย วิเคราะห์ข้อมูลโดย หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แต่ละกลุ่ม และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของแต่ละกลุ่ม โดยใช้ค่า t-test เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มก่อนการทดลองโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (ANOVA) และเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มหลังการทดลองโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance ANCOVA)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาที่มีต่อทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลด้วยวิธีการสอนแบบปกติ แบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ และแบบการใช้สื่อวีดิทัศน์ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งทุกกลุ่มมีพัฒนาการดีขึ้น
2. การเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาที่มีต่อทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล ระหว่างกลุ่มควบคุม กลุ่มการให้ข้อมูลย้อนกลับ และกลุ่มการใช้สื่อวีดิทัศน์ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

* นิสิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิราวุธวิทยาลัย สาขาศึกษาศาสตร์ ภาควิชา หลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail Address: Tummy_rugby@hotmail.com

** อาจารย์ประจำสาขาวิชา สาขาศึกษาศาสตร์ ภาควิชา หลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail Address:rq.2486@gmail.com

ISSN 1905-4491

Abstract

The purposes of this research were first, to compare the effect of physical education learning management using feedback or visual media feedback on skills of lower secondary school students and second, to compare the effect of physical education learning management on the rugby skills of a control group and an experimental group. The subjects consisted of sixty students in the seventh grade at Chalearmprakit Somdejprasinakarin Roi-ed School, Roi-ed Province, Thailand, who were divided equally into three groups of 20 students who received 8 weeks treatment using PE learning management. The 3 groups were a control group, an experimental group who received feedback and an experimental group who received visual media. The data collecting instruments included a rugby skills test and physical education learning achievement test. The data were analyzed in terms of X, S.D., ANOVA and ANCOVA.

The findings of this research are as follows.

1. The students in the experimental group and control group had a higher level of rugby skills after using the feedback and visual media feedback than before at the .05 level of significance.
2. The comparison of learning achievement of students in the focus group, control group and experimental group with respect to rugby skills showed no significant difference between the control and focus group at the .05 level of significance.

คำสำคัญ: วิธีการสอนแบบปกติ / วิธีการสอนแบบให้ข้อมูลย้อนกลับ / วิธีการสอนแบบการใช้สื่อวีดิทัศน์ / ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 / วิดีทัศน์ / การให้ข้อมูลย้อนกลับ

KEYWORDS: PHYSICAL EDUCATION / LEARNING MANAGEMENT / FEEDBACK / VISUAL MEDIA FEEDBACK / SKILL PRACTICE

บทนำ

กีฬาเป็นกิจกรรมที่มีบทบาทสำคัญต่อการศึกษาในปัจจุบันมาก เพราะกีฬาทุกประเภทมีส่วนสำคัญในการพัฒนาบุคลิกภาพของชาติให้มีความสุขพลานามัยสมบูรณ์มีจิตใจดี มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย มีความสามัคคีในการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข กีฬาฝึกคนให้มีระเบียบวินัย ตลอดจนทำให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข นอกจากนี้กีฬายังเป็นสื่อสร้างความผูกพันทางมิตรภาพ ระหว่างสังคมและหมู่คณะ และเป็นเสมือนการเผยแพร่ชื่อเสียงและเกียรติคุณของประเทศให้เป็นที่รู้จักแก่ชาวโลก กีฬาช่วยเสริมสร้างสุขภาพทางกาย และจิตใจได้เป็นอย่างดี ผู้ที่เล่นกีฬาจะได้ออกกำลังกาย ยิ่งจะส่งผลทำให้ร่างกายแข็งแรง คล่องแคล่ว ว่องไว ได้แสดงตนในทางการกีฬาต่อที่สาธารณะ สามารถที่จะเข้าร่วมสังคมได้ด้วยคามมั่นใจ และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขทำให้รู้จักแพ้ รู้จักชนะ รู้จักให้อภัย และมีความสามัคคี คุณสมบัติต่าง ๆ ที่ได้รับจากการเล่นกีฬาจะติดตัวตลอดไป ซึ่งจะเป็นประโยชน์ที่ช่วยในการดำรงชีวิตได้ดีในสังคมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และสามารถประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วิชาพลศึกษา จึงถูกบรรจุอยู่ในหลักสูตรขั้นพื้นฐาน เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชน ทั้งในด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม มีกิจกรรมกีฬาทั้งประเภทบุคคลและประเภททีมได้ถูกบรรจุไว้ในหลักสูตรซึ่งโรงเรียนได้กำหนดให้นักเรียนเรียน “กีฬารักบี้ฟุตบอล” เป็นกิจกรรมพลศึกษาหนึ่งที่มีความสำคัญ นอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการบรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรแล้ว ลักษณะเกมการเล่นยังเป็นการฝึกให้ผู้เล่นเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา มีวินัย มีการผสมผสานการทำงานร่วมกัน มีการตัดสินใจที่ดีอีกด้วย รักบี้ฟุตบอลเป็นกีฬาที่ผู้เล่นจำเป็นต้องมีทักษะเบื้องต้นที่สำคัญหลายอย่าง เช่น ความสามารถในการรับลูกบอล การส่งลูกบอล การเก็บลูกบอล การเตะลูกบอล การแท็คเกิ้ล เป็นต้น

นักการศึกษา ได้กล่าวถึง ความสำคัญของทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลไว้ว่า “ทักษะที่สำคัญที่สุดของการเล่นรักบี้ฟุตบอล คือ การรับ และการส่งลูกอย่างแม่นยำ ความสามารถเก็บลูกบอลได้อย่างรวดเร็ว และความสามารถในการเตะลูกบอลได้ไกลอย่างมีทิศทาง ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ อรุณ แสนโกสิก (สัมภาษณ์,2556) ที่ว่า ทักษะที่สำคัญที่สุดของการเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลคือการรับส่งลูกบอลอย่างแม่นยำ ความสามารถเก็บลูกบอลได้อย่างรวดเร็ว และความสามารถในการเตะลูกบอลได้ไกลอย่างมีทิศทาง การเรียนการสอนรักบี้ฟุตบอลจะบรรลุผลดังกล่าว ครูผู้สอนจะต้องศึกษาหาความรู้ในเนื้อหาของกีฬารักบี้ฟุตบอลให้เกิดความชำนาญ ศึกษาจุดประสงค์ของวิชาให้ชัดเจนและต้องศึกษาแนวการสอนการวัดผลให้เป็นไปตามหลักการที่ถูกต้อง มีการเตรียมพร้อมในด้านการสอนเป็นอย่างดี เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน” (วิริยา บุญชัย ,2529: 79)

ในการสอนพลศึกษา มีวิธีการสอนที่หลากหลาย เช่น อธิบาย สาธิต ฝึกหัด นำไปใช้ นอกจากนี้ยังมีวิธีการสอนพลศึกษา ซึ่งมีประสิทธิภาพได้แก่ การให้ผลย้อนกลับแก่นักเรียน ทำให้นักเรียนทราบผลการกระทำหรือความก้าวหน้าของตนเองหลังจากทำกิจกรรมเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขข้อบกพร่อง และเป็นแรงจูงใจที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้นและมีประสิทธิภาพในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป (สุประวีณ์ ทัดภูธร 2548 : 21)

ศิลปชัย สุวรรณธาดา (2523: 2) กล่าวว่า การฝึกหัดแต่เพียงอย่างเดียวจะไม่ช่วยให้ความสามารถเพิ่มพูนขึ้น เพราะการเรียนรู้การเคลื่อนไหวนั้น จะเกิดขึ้นมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับตัวแปรที่สำคัญ 4 ตัวแปรดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback)
2. ความจำ (Retention)
3. ตารางฝึก (Schedule of Practice)
4. การถ่ายโยงการเรียนรู้ (Transfer of Learning)

ปัจจุบันการให้ผลย้อนกลับในบางบทเรียนมีการให้ผลย้อนกลับที่มีชื่อผู้เรียน หรือผู้ใช้บทเรียนปรากฏด้วย และบางบทเรียนมีการให้คะแนนสะสม เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเพิ่มความพยายามมากขึ้น เพราะรู้สถานภาพในการเรียนของตนเองทุกระยะ ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การให้ผลย้อนกลับช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น และยังได้รับความสนใจเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของการให้ผลย้อนกลับต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้เป็นเรื่องที่มีผู้สนใจอย่างกว้างขวางเป็นเวลาต่อเนื่องกันมา

นอกจากนี้การสอนพลศึกษาโดยใช้วีดิทัศน์เป็นสื่อการเรียนการสอน เป็นอีกวิธีการหนึ่งที่น่าสนใจโดยทั่วไป การใช้สื่อวีดิทัศน์ นับเป็นเทคโนโลยีการศึกษาที่ให้ความสะดวกทั้งผู้สอนและผู้เรียน ทั้งนี้เพราะผู้สอนมีจำนวนจำกัดและวีดิทัศน์ประกอบการเรียนสามารถแพร่ภาพและเสียงไปตามห้องเรียนต่างๆหรือตามบ้านได้ เป็นสื่อการสอนที่สามารถนำสื่อหลายอย่างมาใช้ร่วมกันได้อย่างสะดวกเป็นการใช้สื่อประสมเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน โดยเชิญผู้เชี่ยวชาญหรือผู้มีความสามารถพิเศษในแต่ละแขนงมาเป็นผู้สอนทางวีดิทัศน์ได้ นอกจากนี้วีดิทัศน์ยังสามารถสาธิต (Demonstrate) ได้อย่างชัดเจนสามารถทำให้ผู้เรียนได้เห็นสิ่งที่ต้องการเน้นได้โดยเทคนิคการถ่ายในระยะใกล้ (Close-up) เพื่อขยายภาพหรือวัสดุสิ่งของให้ผู้เรียนได้เห็นทั่วถึงกันทุกคนได้อย่างชัดเจน ช่วยปรับปรุงเทคนิคการสอนของครู เช่น ในการใช้สอนแบบจุลภาค และเป็นสื่อที่สามารถนำภาพที่เป็นรูปธรรมมาประกอบการสอนได้อย่างสะดวกและรวดเร็วช่วยให้ผู้เรียนได้รับความรู้ที่ทันสมัยและรู้เท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม เพราะสามารถแพร่ภาพและเสียงของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหรือเรื่องราวที่อยู่ใกล้ ๆ มาให้ชมได้ (กิดานันท์ มลิทอง. 2531: 146-147)

นอกจากนี้วีดิทัศน์ยังเป็นสื่อที่มีคุณภาพสูงที่ผู้ชมสามารถได้เห็นภาพและได้ยินเสียงไปพร้อม ๆ กัน ซึ่งเป็นการรับรู้โดยประสาทสัมผัสทั้ง 2 ทาง ซึ่งย่อมดีกว่าการรับรู้โดยผ่านประสาทสัมผัสอย่างใดอย่างหนึ่ง และได้เข้าใจถึงกระบวนการที่ซับซ้อนได้โดยอาศัยศักยภาพของเครื่องมือการผลิตวีดิทัศน์ที่สามารถย่อขยายภาพ ทำให้ภาพเคลื่อนที่ช้า-เร็ว หรือหยุดนิ่งได้ แสดงกระบวนการที่มีความต่อเนื่องมีลำดับขั้นตอนได้ในเวลาที่ต้องการ โดยอาศัยเทคนิคการถ่ายทำและเทคนิคการตัดต่อบันทึกเหตุการณ์ในอดีตหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่างสถานที่ต่างเวลาแล้วนำมาเปิดชมได้ทันที เป็นสื่อที่ใช้ได้ทั้งรายบุคคลกลุ่มย่อย กลุ่มใหญ่ และใช้กับมวลชน และผู้เรียนทุกเพศทุกวัยทุกระดับชั้น (วชิระ อินทร์อุดม.2539 : 5-6) แจ็คสัน ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องผลการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบในเทปโทรทัศน์บันทึกเสียง (Audio - Videotape) พบว่าข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากวีดิโอเทป จะมีผลทางบวก ต่อการเรียนรู้ทักษะ และข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากวีดิโอเทป จะมีผลทางบวก ต่อการเรียนรู้ทักษะ การจำแบบทักษะกีฬา (Jacksson. 1974 : 5689 - A)

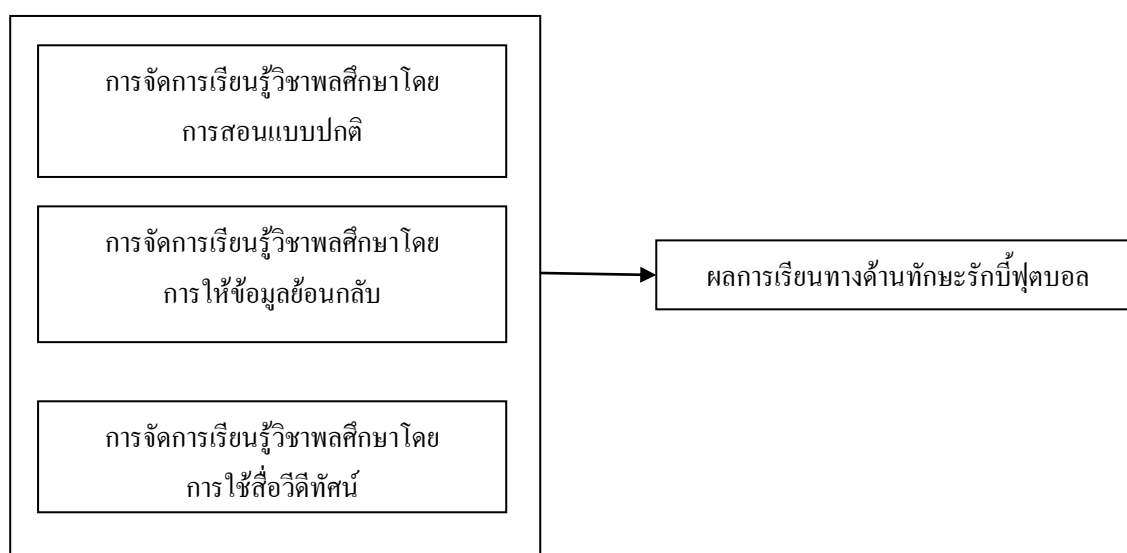
จากการศึกษางานวิจัยต่างๆจะเห็นได้ว่าสื่อวีดิทัศน์สามารถนำมาใช้ในการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีพลังในการสื่อสารอย่างมีชีวิตชีวา ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้การสร้างมโนภาพที่เกี่ยวข้องกันที่ถูกต้อง สามารถจูงใจให้เกิดการเรียนรู้จากการรับชมภาพและเสียงช่วยประหยัดเวลา สามารถเข้าถึงคนหมู่มากได้พร้อม ๆ กันในการเสนอสาระ ความคิดประสบการณ์ต่าง ๆ แก่ผู้เรียนโดยไม่จำเป็นต้องมีความสามารถทางภาษาสูงหรืออยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย

ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา ระหว่างการให้ข้อมูลย้อนกลับ กับการใช้สื่อวีดิทัศน์ที่มีต่อทักษะปฏิบัติ โดยมุ่งศึกษาเพื่อหาข้อสรุปว่า การสอนด้วยวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับ กับการใช้วิธีการใช้สื่อวีดิทัศน์ การสอนแบบใดจะให้ผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะรักบี้ฟุตบอลมากกว่ากัน เพื่อให้มีครูผู้สอนสามารถเลือกใช้วิธีการสอนที่เหมาะสม เป็นการส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนรักบี้ฟุตบอลต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาพัฒนาการก่อนและหลังการทดลองจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ด้วยวิธีการสอนแบบปกติ วิธีการสอนแบบให้ข้อมูลย้อนกลับ และวิธีการสอนแบบใช้สื่อวีดิทัศน์
2. ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้พลศึกษา ที่มีต่อทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นที่ 1 การเตรียมการทดลอง

1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.1.1 ศึกษาเอกสาร วารสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา ระหว่างการให้ข้อมูลย้อนกลับ กับการใช้สื่อวีดิทัศน์

1.1.2 ศึกษาเอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

1.1.3 ศึกษาเอกสาร วารสาร บทความและงานวิจัยเกี่ยวกับ รักบี้ฟุตบอล

1.1.4 ศึกษาเอกสาร วารสาร บทความและงานวิจัยเกี่ยวกับ การจัดการเรียนรู้โดยการให้ข้อมูลย้อนกลับ

1.1.5 ศึกษาเอกสาร วารสาร บทความและงานวิจัยเกี่ยวกับ การจัดการเรียนรู้โดยใช้สื่อวีดิทัศน์

1.2 กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.2.1 ประชากร

ประชากรในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 27 จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 31,201 คน

1.2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 60 คน โดยมีเกณฑ์ในการเลือกดังนี้

1.2.2.1 การเลือกโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) เป็นโรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ ร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด โดยมีเกณฑ์ดังนี้

1) เป็นโรงเรียนที่ผู้บริหาร และ อาจารย์ให้ความร่วมมือในการทดลองการเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา ระหว่างการให้ข้อมูลย้อนกลับ กับการใช้สื่อวีดิทัศน์ ที่มีต่อผลทางการเรียนรู้ทางด้านทักษะปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2) เป็นโรงเรียนที่นักเรียนมีระดับความสามารถและองค์ประกอบอื่นๆไม่แตกต่างจากโรงเรียนอื่น ๆ ในสังกัดเดียวกัน

3) เลือกชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เนื่องจากตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา เน้นการฝึกทักษะขั้นพื้นฐานเพื่อการพัฒนาสู่ความเป็นเลิศ

1.2.2.2 สุ่มนักเรียน จาก 1.2.2 ออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 20 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling)

1.2.2.3 สุ่มกลุ่มตัวอย่างโดยการจับฉลาก เพื่อเข้ารับการทดลองดังนี้

1) กลุ่มควบคุม จำนวน 20 คน ด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

2) กลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 20 คน ด้วยวิธีการสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับ

3) กลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 20 คน ด้วยวิธีการสอนโดยใช้สื่อวีดิทัศน์

1.3 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง คือ แผนการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา ระหว่างการให้ข้อมูลย้อนกลับ กับการใช้สื่อวีดิทัศน์ที่มีต่อทักษะปฏิบัติ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา ระหว่างการให้ข้อมูลย้อนกลับ กับการใช้สื่อวีดิทัศน์ ตามขั้นตอนดังนี้

1) ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อนำมากำหนดสาระการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้

2) ศึกษารูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา ระหว่างการให้ข้อมูลย้อนกลับ กับการใช้สื่อวีดิทัศน์ที่มีต่อทักษะปฏิบัติ จากตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3) ดำเนินการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา ระหว่างการให้ข้อมูลย้อนกลับ กับการใช้สื่อวีดิทัศน์ที่มีต่อทักษะปฏิบัติ ซึ่งครอบคลุมเนื้อหาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 8 แผนจัดการเรียนรู้ และนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน ตรวจสอบความตรง (Validity) นำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence: IOC) โดยกำหนดค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .05 ขึ้นไป

1.3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบทักษะครั้งนี้เป็นแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล สร้างโดย เฉลิมชัย สีนธอรีย์ (2545: 104-116)

ซึ่งแบบทดสอบนี้มีจำนวน ทั้งหมด 4 รายการ จำแนกเป็น

3.1 รายการทักษะการเก็บลูกรักบี้ฟุตบอล

มีความเชื่อถือได้(Reliability) เท่ากับ .94

มีความเป็นปรนัย(Objectivity) เท่ากับ .91

3.2 รายการทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอล

มีความเชื่อถือได้(Reliability) เท่ากับ .82

มีความเป็นปรนัย(Objectivity) เท่ากับ 1.00

3.3 รายการทักษะการถือลูกรักบี้ฟุตบอล

มีความเชื่อถือได้(Reliability) เท่ากับ .95

มีความเป็นปรนัย(Objectivity) เท่ากับ .92

3.4 รายการทักษะการเตะลูกรักบี้ฟุตบอล

มีความเชื่อถือได้(Reliability) เท่ากับ .84

มีความเป็นปรนัย(Objectivity) เท่ากับ 1.00

ขั้นที่ 2 การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง(Quasi – Experimental Research) แบบ 2 กลุ่มมีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (The Pretest-Posttest Control Group Design) ดังแบบแผนการทดลอง (Campbell and Stanley, 1969 อ้างถึงในดวงกมล ไตรคุณวิจิตร, 2541) ดังนี้

ตารางที่ 3.1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	การวัดก่อนการทดลอง		การวัดหลังการทดลอง
E_1, E_2	O_1	X	O_2
C	O_1		O_2

E_1	=	กลุ่มทดลอง สอนโดยให้ข้อมูลย้อนกลับ
E_2	=	กลุ่มทดลอง สอนโดยใช้สื่อวีดิทัศน์
C	=	กลุ่มควบคุม
O_1	=	ค่าสังเกตหรือผลที่วัดได้ก่อนการทดลอง
O_2	=	ค่าสังเกตหรือผลที่วัดได้หลังการทดลอง
X	=	ตัวแปรที่จัดกระทำ (การจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาโดยการให้ผลย้อนกลับ โดยครูผู้สอนและการใช้สื่อวีดิทัศน์)

2.2 การติดต่อประสานงานก่อนการทดลอง

2.2.1 ติดต่อขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากผู้บริหารโรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด

2.2.2 ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขั้นตอนการวิจัย การวัดและประเมินผลแก่ผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอน และร่วมกันกำหนดตารางเวลาการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา ระหว่างการให้ข้อมูลย้อนกลับ กับการใช้สื่อวีดิทัศน์ที่มีต่อทักษะปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2.3 การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

2.3.1 การดำเนินการก่อนทดลอง การเปรียบเทียบวิธีการจัดการเรียนรู้พลศึกษา ระหว่างการให้ข้อมูลย้อนกลับ กับการใช้สื่อวีดิทัศน์ที่มีผลต่อทักษะปฏิบัติ ดังนี้

2.3.1.1 ทำการทดสอบทักษะปฏิบัติ ก่อนการทดลอง (Pre-test) โดยผู้วิจัยทำการทดสอบการทดสอบการปฏิบัติ ในสัปดาห์แรกก่อนทำการทดลอง

2.3.1.2 นำผลการทดสอบ มาหาค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม ด้วยการทดสอบค่า (F-test) เพื่อทดสอบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุมมีคะแนน ทักษะปฏิบัติ แตกต่างกันหรือไม่

2.3.2 การดำเนินการทดลองการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ

2.3.2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 จัดการเรียนการสอนโดยให้ข้อมูลย้อนกลับ รวม 8 สัปดาห์

2.3.2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อวีดิทัศน์ รวม 8 สัปดาห์

2.3.2.2 กลุ่มควบคุม จัดการเรียนวิชาพลศึกษาแบบปกติ โดยอาจารย์ประจำของโรงเรียน รวม 8 สัปดาห์

2.3.3 การดำเนินงานหลังการทดลอง

2.3.3.1 ทดสอบทักษะปฏิบัติ หลังการทดลอง (Post-test) ทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบวัดทักษะปฏิบัติเดียวกันกับแบบวัดก่อนเรียน

ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

3.1 ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้คอมพิวเตอร์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับรายละเอียดยกต่อไปนี้ ดังนี้

3.1.1 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยทักษะปฏิบัติ ก่อนและหลังการทดลองของแต่ละกลุ่ม โดยการทดสอบค่าที (t-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

3.1.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยทักษะปฏิบัติ ก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และนักเรียนกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าเอฟ (F-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

3.1.3 เปรียบเทียบคะแนนค่าเฉลี่ยทักษะปฏิบัติหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มควบคุม กับกลุ่มทดลอง 1 และกลุ่มทดลอง 2 โดยการทดสอบค่าเอฟ (F-test)

3.2 สถิติที่ใช้

3.2.1 วิเคราะห์คุณภาพของแบบวัดทักษะปฏิบัติเพื่อหาค่าความเที่ยงด้วยคอมพิวเตอร์

3.2.2 วิเคราะห์ข้อมูลคำนวณค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนทักษะปฏิบัติ โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์

3.2.3 ทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยทักษะปฏิบัติ ระหว่างก่อนทดลองและหลังการทดลอง โดยการทดสอบค่าที (t-test)

3.2.4 สถิติที่ใช้ในการทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยทักษะปฏิบัติ ก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มควบคุม กลุ่มที่ใช้วิธีสอนแบบให้ข้อมูลย้อนกลับ และกลุ่มที่ใช้วิธีสอนโดยใช้สื่อวีดิทัศน์ คือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (F-test: ANOVA)

3.2.5 สถิติที่ใช้ในการทดสอบ เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยทักษะปฏิบัติ หลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มควบคุม กลุ่มที่ใช้วิธีสอนแบบให้ข้อมูลย้อนกลับ และกลุ่มที่ใช้วิธีสอนโดยใช้สื่อวีดิทัศน์คือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (F-test: ANCOVA)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ระยะก่อนการทดสอบ

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบก่อนการทดลอง การฝึกทักษะทางการเรียนรู้รักบี้ฟุตบอลของนักเรียน มาทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม แล้วบันทึกคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในแต่ละกลุ่มดังรายละเอียดต่อไปนี้

ระยะทดลอง

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 จัดการเรียนการสอนโดยให้ข้อมูลย้อนกลับ รวม 8 สัปดาห์

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อวีดิทัศน์ รวม 8 สัปดาห์

2.3 กลุ่มควบคุม จัดการเรียนรู้อาชีพศึกษาแบบแบบปกติ โดยอาจารย์ประจำของโรงเรียน รวม 8 สัปดาห์

ระยะหลังทดลอง

ทดสอบทักษะปฏิบัติ หลังการทดลอง (Post-test) ทั้งกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบวัดทักษะปฏิบัติเดียวกันกับแบบวัดก่อนเรียน

ผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลด้วยวิธีการสอนโดยแบบปกติ แบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ แบบการใช้สื่อวีดิทัศน์ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง มีผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกกลุ่มมีพัฒนาการดีขึ้น

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล ระหว่างกลุ่มควบคุม กลุ่มการให้ข้อมูลย้อนกลับ และกลุ่มการใช้สื่อวีดิทัศน์ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยการฝึกทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลด้วยวิธีการสอนแบบปกติ การสอนแบบให้ข้อมูลย้อนกลับ และการสอนแบบการใช้สื่อวีดิทัศน์ มีผลในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั้น อาจจะเป็นเพราะว่า

1. ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มทดลองแต่ละกลุ่มมีพัฒนาการด้านทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลดีขึ้น พิจารณาจาก ค่าเฉลี่ยของคะแนนฝึกทักษะก่อนเรียนกับหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ดังส่วนที่ 1 คือ ตารางเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยทักษะปฏิบัติ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม กลุ่มใช้วิธีสอนแบบให้ข้อมูลย้อนกลับ และกลุ่มใช้วิธีสอนโดยใช้สื่อวีดิทัศน์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะทุกกลุ่มมีการพัฒนาทักษะดีขึ้น เนื่องจากผู้ที่ได้รับการฝึกเป็นประจำ ฝึกซ้ำๆ อยู่เสมอ จะเกิดการเปรียบเทียบและแก้ไขไปเรื่อยๆ จนเกิดความชำนาญและถูกต้อง ทำให้เกิดการเรียนรู้ในทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล จึงทำให้ผู้รับการฝึกทักษะนั้น มีพัฒนาการที่ดีขึ้น ซึ่งเป็นไปตามหลักการฝึกทักษะ อนันต์ อัดชู (อัดสำเนา) กล่าวไว้ว่า หลักการฝึกทักษะ คือ ทักษะจะเกิดขึ้นได้ย่อมขึ้นอยู่กับปริมาณงานที่กระทำพร้อมกับการกระทำบ่อยๆ และความตั้งใจในการฝึกซ้อม นอกจากนี้ Cecco and Grawford (1974 อ้างถึงใน ไพบูลย์ ศรีสมศักดิ์, 2524) ให้ความเห็นคือ ทักษะกีฬาเป็นทักษะที่เกิดจากการเรียนรู้ และเป็นทักษะที่เกี่ยวกับการใช้วชิระในการเรียนรู้ ซึ่งผู้เรียนจะต้องรู้ถึงสิ่งที่เรียนรู้ เปรียบเทียบสิ่งที่มีอยู่เดิมกับเหตุการณ์ใหม่ ประสานงานและลำดับเหตุการณ์ได้อย่างถูกต้อง และเกิดการฝึกปฏิบัติอย่างชำนาญการเรียนรู้สังเกตได้จากพฤติกรรมที่แสดงออก จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การฝึกทักษะก่อนเรียนและการฝึกทักษะหลังเรียน พบว่า ค่าเฉลี่ยทดสอบก่อนเรียนของแต่ละกลุ่มจึงต่ำกว่าหลังเรียนผ่านไป 8 สัปดาห์ นอกจากนี้ อนันต์ อัดชู (อ้างถึงใน ไพบูลย์ ศรีสมศักดิ์, 2524) กล่าวไว้ว่า ผู้ที่มีทักษะต่างๆ นั้นจะเกิดขึ้นได้ก็ต้องอาศัยการฝึกที่ดีที่ถูกต้อง และเมื่อฝึกบ่อยๆ จึงจะเกิดเป็นทักษะ ซึ่งหมายถึงการกระทำและพฤติกรรมที่แสดงออกมาอย่างเป็นลำดับขั้นตอน มีความรวดเร็วและแม่นยำ

2. การที่ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลระหว่างกลุ่มควบคุม กลุ่มที่ใช้วิธีสอนแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ และกลุ่มที่ใช้วิธีสอนแบบการใช้สื่อวีดิทัศน์ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังส่วนที่ 2 คือ ตารางเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยทักษะปฏิบัติ ก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มควบคุม กลุ่มที่ใช้วิธีสอนแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ และกลุ่มที่สอนแบบการใช้สื่อวีดิทัศน์ และส่วนที่ 3 คือ ตารางเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยทักษะปฏิบัติ หลังการทดลองระหว่างนักเรียน

กลุ่มควบคุม กลุ่มที่ใช้วิธีสอนแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ และกลุ่มที่ใช้วิธีสอนแบบการใช้สื่อวีดิทัศน์ ทำให้ผลไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อาจจะเป็นเพราะว่าแต่ละกลุ่มได้รับการฝึกทักษะการเรียนรู้แบบการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ใกล้เคียงกัน ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์อาจจะไม่เพียงพอต่อการสังเกตผล อาจจะไม่สามารถบอกถึงความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่สอนแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับกับกลุ่มที่ใช้สื่อวีดิทัศน์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ไพบุลย์ ศรีสมศักดิ์ (2524) ได้วิจัย “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาแบบมีต้นระหว่างวิธีสอน แบบใช้เทปบันทึกภาพ แบบใช้สไลด์เทปเสียง และแบบบรรยายประกอบการสาธิต” ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาแบบมีต้นระหว่างวิธีสอน แบบใช้เทปบันทึกภาพ แบบใช้สไลด์เทปเสียง และแบบบรรยายประกอบการสาธิตไม่มีผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อย่างไรก็ตาม วณิ รัตนวงศ์ (2513) ได้วิจัย เปรียบเทียบผลการสอนสังคมศึกษาโดยใช้วีดิโอเทปกับการสอนแบบไม่ได้ใช้วีดิโอเทป ผลการวิจัยพบว่า ผลการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับ เฉลิม คัดชัย (2515) ได้วิจัยทดลองสอนวิชาอุตสาหกรรมศิลป์เป็นรายบุคคลโดยใช้สไลด์เทปเสียง ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน ดังเช่น สมคิด เมตไตรพันธ์ (2516) ได้วิจัยทดลองสอนวิชาการถ่ายรูปเป็นรายบุคคลโดยใช้สไลด์เทปเสียงกับการสอนแบบบรรยายเป็นกลุ่ม พบว่า ผลการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน รวมทั้ง สุเทพ อ่อนระยับ ได้วิจัย โดยใช้ภาพยนตร์แบบตลับ และสไลด์เทปเสียงประกอบการสอนวิชาช่างไฟฟ้า ผลการวิจัยพบว่า ผลการเรียนรู้ทั้งสามวิธีทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม มีงานวิจัยที่เป็นไปตามสมมติฐานหลายเรื่อง ดังเช่น ไชร์ (Tsai, 2006) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ผลของรูปแบบผลย้อนกลับที่หลากหลายระหว่างการฝึกฝนกับวีดิโอที่เพิ่มการตัดสินใจในผู้ตัดสินใจ” ผลการวิจัยพบว่า การให้ผลย้อนกลับด้วยวีดิโอมีส่วนทำให้ประสิทธิภาพในการตัดสินใจและสร้างความเชื่อมั่นแก่การตัดสินใจของผู้ตัดสินใจออกก็อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 อาทิเช่น พโยม จันทนฤมาน (2536) ได้วิจัย การเปรียบเทียบการสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยสื่อวีดิทัศน์กระจกเงา และครูผู้สอนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนทักษะกระป๋องของนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษาผลการวิจัยพบว่า การสอนกระป๋องกระป๋องที่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการให้วีดิทัศน์กระจกเงาและโดยครูผู้สอน ทำให้นักศึกษามีทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ในทุกทักษะ โดยที่การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยครูทำให้มีทักษะดีที่สุด 7 ทักษะจาก 10 ทักษะ ยกเว้นการรำไม้รำและการลงพรหมที่ใช้กระจกเงาทำให้มีทักษะดีที่สุด และทักษะลำดับการแสดงที่ใช้วีดิทัศน์ทำให้มีทักษะดีที่สุด

3. การที่ผลการวิจัยในครั้งนี้ ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ การจัดการเรียนรู้พลศึกษา ด้วยการสอนแบบปกติ แบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ และแบบการใช้สื่อวีดิทัศน์ จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ทักษะแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูผู้สอนในกลุ่มควบคุม สอนโดยอธิบาย สาธิต และให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ ทบทวนเป็นเวลา 8 สัปดาห์ ทำให้พัฒนาทักษะได้ เช่นเดียวกับการสอนโดยครูให้ข้อมูลย้อนกลับ ย่อมทำให้ผู้เรียนรับรู้ข้อบกพร่องและพยายามแก้ไขทักษะให้ถูกต้อง ตลอดระยะเวลาของการเรียน 8 สัปดาห์ ซึ่งทำให้สามารถพัฒนาทักษะให้ดีขึ้นได้เช่นเดียวกัน นอกจากนี้การสอนโดยการให้สื่อวีดิทัศน์ ก็สามารถทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ที่จะแก้ไขทักษะให้ถูกต้องได้เช่นเดียวกัน ดังนั้น ผลของการสอนด้วย 3 วิธีนี้ จึงทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางทักษะดีขึ้นและผลของการสอนทั้ง 3 วิธี ได้ผลไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยอื่นๆที่ได้ศึกษามาก่อนหน้านี้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. จากการวิจัยพบว่า การเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษา ระหว่างการให้ข้อมูลย้อนกลับ กับการใช้สื่อวีดิทัศน์ ที่มีต่อทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ครูผู้สอนจึงควรใช้วิธีการสอนที่หลากหลายผสมผสานกัน ทั้งการให้ข้อมูลย้อนกลับ และการใช้สื่อวีดิทัศน์ควบคู่กันไป เพราะจะช่วยพัฒนาความสามารถในทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. จากผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้พลศึกษา ระหว่างการให้ข้อมูลย้อนกลับ กับการใช้สื่อวีดิทัศน์ ที่มีต่อทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักเรียน อาจจะสอนด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งใน 3 วิธีนี้ ก็ได้ คือ การสอนแบบปกติ การสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับ หรือการใช้สื่อวีดิทัศน์ เพราะจะช่วยพัฒนาทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลให้มีความสามารถและมีประสิทธิภาพได้ผลดีมากขึ้นเช่นกัน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรจะมีศึกษาและเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับ กับการใช้สื่อวีดิทัศน์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะกีฬาชนิดอื่นๆ ที่มีลักษณะของทักษะคล้ายกันกับรักบี้ฟุตบอล และที่มีลักษณะของทักษะต่างไปจากรักบี้ฟุตบอล

2. ควรจะมีการศึกษาและเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับ กับการใช้สื่อวีดิทัศน์ ที่มีต่อทักษะปฏิบัติกีฬารักบี้ฟุตบอล โดยเปลี่ยนกลุ่มตัวอย่างเป็นระดับอุดมศึกษาหรือระดับทีมชาติ

3. ควรจะมีการศึกษาและเปรียบเทียบปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้การสอน โดยการให้ข้อมูลย้อนกลับ กับการใช้สื่อวีดิทัศน์ มีประสิทธิภาพมากที่สุด

4. ควรจะมีการศึกษาและเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับ กับการใช้สื่อวีดิทัศน์ด้วยวิธีต่างๆ ที่นอกเหนือจากผู้วิจัยทำการทดลอง ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะกีฬา

5. ควรจะมีการเพิ่มระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อที่จะแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง

อ้างอิง

ภาษาไทย

กิดานันท์ มะลิทอง. เทคโนโลยีการศึกษาร่วมสมัย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531

เฉลิม คัดชัย. วิจัยทดลองสอนวิชาอุตสาหกรรมศิลป์เป็นรายบุคคลโดยใช้สไลด์เทปเสียง.

วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515

เฉลิมชัย สีนธอรีย์. (2545). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ศศ.ม. พลศึกษา), มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ. การประเมินผลการเรียนการสอน เอกสารประกอบการสอน ประเมินผลการเรียน

การสอน ภาควิชาวิจัยการศึกษาคณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541

พโยม จันทนฤมาน. การเปรียบเทียบการสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยสื่อวีดิทัศน์กระจกเงา และครูผู้สอนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนทักษะกระป๋องของนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษา.

วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536

ไพบูลย์ ศรีสมศักดิ์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาเบดมินตันระหว่างวิธีสอนแบบใช้เทปบันทึกภาพ แบบใช้สไลด์เทปเสียง และแบบบรรยายประกอบการสาธิต.

วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524

วชิระ อินอคม . ทฤษฎีหลักการและการออกแบบเอกสารประกอบการสอน : มหาวิทยาลัยขอนแก่น,2539

วณิ รัตนวงศ์. เปรียบเทียบผลการสอนสังคมศึกษาโดยใช้วีดิโอเทปกับการสอนแบบไม่ได้ใช้วีดิโอเทป.

วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513

วิริยา บุญชัย.การทดสอบและวัดผลทางพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร :ไทยวัฒนาพานิช,2529

ศิลาชัย สุวรรณธาดา. การเรียนรู้ทักษะกีฬา. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533

สุเทพ อ่อนระยับ. การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้นักเรียนวิชาช่างไฟฟ้าจากการใช้ภาพยนตร์ตลับ 8 มม.สไลด์ และวิธีการสอนแบบสาธิต. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ ,2518

สุประวีณ์ ทัดภูธร. ผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยการสนร่างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาไทย. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา

การศึกษา): มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2548

สมคิด เมตไตรพันธ์. วิชาการถ่ายรูปเป็นรายบุคคลโดยใช้สไลด์เทปเสียงกับการสอนแบบบรรยายเป็นกลุ่ม.

วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516

อนันต์ อัดชู. สรีรวิทยาการออกกำลังกาย.กรุงเทพ : ไทยวัฒนาพานิช, 2527.อัดสำเนา

อรุณ แสนโกสิก. ทักษะสำคัญกีฬารักบี้ฟุตบอล.สัมภาษณ์,2556

ภาษาอังกฤษ

Jackson, Charles Lee. “The Effects of video Tape Feedback upon the Acquisition

And Retention of sport Type Motor Skill, “Dissertation Abstracts International. 34: 5689-

A;

March 1974.

Tsai,Howard. “The Effects of Various Feedbk Modes during Video Practice to Enhance Decision – making of

Beginning Ice Hockey Referees.” Published Doctor of Philosophy dissertation

.University of Northern

Colorado,2006